

Ο Χριστός και η Παναγία είναι για όλους.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Παναγία.

Ο Κύριος ήταν πάντοτε όπως φανερώθηκε την ημέρα εκείνη της Μεταμορφώσεως ενώπιον των μαθητών του, αλλά έκρυβε εαυτόν. Διότι η δόξα αυτή, η λαμπρότητα αυτή, το φως αυτό, δεν είναι τόσο για τον κόσμο αυτόν, όσο είναι για τον άλλο. Εδώ λίγο. Ο Χριστός ήταν αυτός που ήταν, αλλά οι μαθηταί του δεν τον έβλεπαν, διότι δεν φανερωνόταν ο Κύριος.

Οπωσδήποτε μετά την Ανάσταση, μετά την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος την ημέρα της Πεντηκοστής, ο Χριστός ήταν συνεχώς φανερός μέσα στις καρδιές των Αποστόλων, όσο βέβαια μπορεί να είναι σ' αυτόν τον κόσμο. Ο ίδιος ο Κύριος είχε πει ότι εκείνος που τον αγαπά, θα τηρήσει τις εντολές του, και θα αγαπηθεί από τον Πατέρα, θ' αγαπηθεί και από τον Κύριο και πρόσθεσε ο Κύριος, «εμφανίσω αυτό εμαυτόν» (Ιω. 14:21). Δηλαδή είχε πει ότι θα εμφανίσει τον εαυτό του, σ' εκείνον ο οποίος θα τον αγαπήσει και θα δείξει την αγάπη του αυτή εφαρμόζοντας, τηρώντας τις εντολές του.

Οι Απόστολοι που βγήκαν στον κόσμο να κηρύξουν το Ευαγγέλιο, δεν ενθουμούνται απλώς ότι είχαν δει τον Χριστό, ότι τον είδαν να θαυματοουργεί, ότι είχαν ζήσει μαζί με τον Χριστό και έφαγαν μαζί του. Αυτά τα είχαν υπόψιν τους και πριν τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος, διότι ζούσαν κάθε μέρα με τον Χριστό, όμως έπρεπε να ρθει το Άγιο Πνεύμα, για να τους φανερώσει αυτό το οποίο έβλεπαν συνεχώς και δεν το καταλάβαιναν.

Γι' αυτό μετά την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος οι Απόστολοι, αλλά και όλοι εκείνοι που πίστευαν στον Κύριον Ιησούν Χριστόν δια των Αποστόλων, εδέχοντο το Άγιο Πνεύμα, εδέχοντο αυτό το φως, είχαν μέσα τους τον Χριστό, και τον αισθάνονταν και τον έβλεπαν.

Από το ένα μέρος ο Κύριος θα εμφανισθεί στους δικούς του κυρίως στην άλλη ζωή, αλλά όμως δια του Αγίου Πνεύματος εμφανίζεται και σ' αυτήν τη ζωή, όσο μπορεί να δεχθεί ένας άνθρωπος. Εκείνο που θέλω όμως να τονίσω, αδελφοί μου, είναι ότι ο Χριστός ήρθε στη γη και έμεινε κρυμμένος. Και ενώ διαβάζουμε για τους Αποστόλους και για τους αγίους ότι είδαν τον Χριστό, εμφανίσθηκε σ' αυτούς ο Χριστός, έζησαν τον Χριστό, πάλι όμως για τους πολλούς ο Χριστός έμενε και μένει κρυμμένος.

Από το άλλο μέρος, η Παναγία, η οποία είναι η μητέρα του Χριστού, δάνεισε την ανθρώπινη φύση στον Χριστό, δάνεισε τη σάρκα της στον Χριστό· αυτήν τη σάρκα που είχε ο Χριστός τού την έδωσε η Παναγία. Η Παναγία επίσης δεν είναι μόνο αυτή η οποία ακούει τις προσευχές, δεν είναι μόνο αυτή που ακούει τους πιστούς, όταν επικαλούνται τη βοήθειά της, και τους βοηθάει στις διάφορες δυσκολίες, στις διάφορες ανάγκες και στις ασθένειες, αλλά είναι η γλυκιά μητέρα του Χριστού.

Είναι αυτή η οποία κυοφόρησε τον Χριστό που είναι Θεός, ο οποίος εμφανίσθηκε εν δόξη ενώπιον των μαθητών του κατά τή Μεταμόρφωση, και που είναι φως, που είναι λαμπρότης, που είναι αγαλλίαση, που είναι ευφροσύνη. Και αν όλο αυτό που είναι ο Χριστός, μεταδίδεται στον καθένα που θα δεχθεί τον Χριστό, στον καθένα που θα πιστέψει στον Χριστό, πόσο περισσότερο μετεδόθη αυτό στην Παναγία;

Αν ο καθένας λίγο-πολύ όταν πιστέψει στον Χριστό και δεχθεί τον Χριστό, θεούται, γίνεται Χριστός, χριστοποιείται, πόσο μάλλον η Παναγία, η οποία Παναγία είναι η ένδοξη, η λαμπρή, η φωτεινή, η γλυκιά μητέρα του

Χριστού. Και όλο αυτό το έχει όχι απλώς για τον εαυτό της, διότι αυτή και απολαμβάνει αυτήν την πραγματικότητα και τη ζει αυτήν την πραγματικότητα, αλλά, αφού είναι μητέρα μας, αυτό επίσης είναι για όλους μας. Όμως όπως ο Χριστός μένει κρυμμένος, έτσι και η Παναγία μένει κρυμμένη, όχι γιατί θέλει να κρύβεται ο Χριστός, και όχι γιατί θέλει να κρύβεται η Παναγία.

Ο Χριστός ό,τι έκανε, ό,τι κάνει και ό,τι φανέρωσε, το κάνει, το φανέρωσε, το φανερώνει για όλους. Ο Χριστός, ό,τι είναι ως Χριστός, ως Θεάνθρωπος, είναι για όλους, και η Παναγία είναι για όλους. Δεν εξαιρείται κανένας. Τελικά όμως λίγοι βλέπουν τον Χριστό, λίγοι κοινωνούν με τον Χριστό, τον ένδοξο Χριστό, τον φωτεινό Χριστό, που είναι γλυκασμός. Λίγοι επίσης επικοινωνούν με την Παναγία, έχουν πραγματική επικοινωνία με την Παναγία, που είναι γλυκασμός, όπως λέει το τροπάριο, «Ο γλυκασμός των αγγέλων, των θλιβομένων η χαρά». Αυτό είναι, αδελφοί μου, εκείνο το οποίο πρέπει να προσέξουμε.

Τι άλλο θέλει ο άνθρωπος; Τι άλλο θέλουμε εμείς οι χριστιανοί, οι οποίοι πολλές φορές ζούμε τη ζωή όπως τη ζουν οι άλλοι, πολλές φορές είμαστε δυστυχείς, όπως είναι οι άλλοι, πολλές φορές κλαίμε και μεις τη μοίρα μας όπως και οι άλλοι, πολλές φορές ψάχνουμε και μεις να βρούμε καμιά χαρά, καμιά ευτυχία, όπως οι άλλοι;

Τι χρειαζόμαστε εμείς οι χριστιανοί, αλλά και κάθε άνθρωπος, όταν έχουμε τον Χριστό, τον Χριστό που έγινε άνθρωπος, τον Χριστό που μετεμορφώθη ενώπιον των μαθητών του και έδειξε όλη τη δόξα του, όλη τη λαμπρότητά του;

Τι χρειαζόμαστε, όταν έχουμε και την Παναγία, που κυοφόρησε αυτόν τον Χριστό και έγινε και αυτή όπως ο Χριστός και είναι γλυκασμός για όλους μας, και είναι ευφροσύνη και χαρά για όλους μας, και είναι φως και λαμπρότης και δόξα για όλους μας; Τι άλλο θέλουμε;

Δεν μπορεί να συγκριθεί όλη εκείνη η άγρια, η αμαρτωλή, η κούφια χαρά και ευχαρίστηση που νιώθουν όλοι οι γλεντζέδες, όταν βρεθούν στα στέκια τους, όταν βρεθούν στα μέρη τους –κάτι βρίσκουν εκεί, όπως νομίζουν, και γι' αυτό όλο εκεί θέλουν να πηγαίνουν, όλο εκεί τρέχουν και ανοίγει η καρδιά τους– δεν μπορεί να γίνει καμία σύγκριση μεταξύ εκείνου του πανηγυριού, ας πούμε, που έχουν οι άνθρωποι του κόσμου στα στέκια

τους, με το πανηγύρι που έχει η χριστιανή ψυχή, όταν βρίσκει τον Χριστό, όταν βρίσκει την Παναγία, την μητέρα του Χριστού, μέσα στην Εκκλησία, μέσα στο μυστήριο της Εκκλησίας, όταν έχει τον Χριστό, όταν έχει την Παναγία. Καμία σύγκριση δεν μπορεί να γίνει.

Το αναφέρω αυτό, γιατί πολλές φορές εκείνοι οι άνθρωποι δεν θα ήθελαν τίποτε άλλο, παρά να είναι συνέχεια εκεί, να γλεντούν συνέχεια, να διασκεδάζουν συνέχεια, να πανηγυρίζουν, να απολαμβάνουν αυτά τα κούφια πράγματα. Αυτοί έχουν μέσα τους κενό που ζητούν να το καλύψουν και καθώς πηγαίνουν εκεί το κενό μεγαλώνει ακόμη πιο πολύ, βαθύτερα μέσα τους έχουν θλίψη και πηγαίνοντας εκεί η θλίψη αυτή ακόμη περισσότερο βαθαίνει μέσα τους.

Όμως ο πιστός χριστιανός βρίσκει στον Χριστό, στην Παναγία, όλο αυτό το οποίο κάνει τον άνθρωπο να πει, «δεν θέλω τίποτε άλλο· δεν θέλω». Όχι απλώς μόνο χόρτασε, αλλά είναι αυτό ακριβώς που ήθελε να βρει. Είναι αυτό ακριβώς που χρειάζεται να βρει κάθε άνθρωπος· είναι αυτό το παν. Από κει και πέρα δεν υπάρχει τίποτε άλλο.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, Συνάξεις Δεκαπενταυγούστου Α', Θεσσαλονίκη 1998, σ. 44.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>